

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Του "Ιμπν-έλ-Τζεχάρ, στη Λεϊλά).

Ξωτικό μου λουλουδάκι,
 "Όπως κάθε βράδυ, έτσι κι' άποψε είσαι για την καρδιά μου, είσαι για την ύπαρξί μου όλόκληρη, ή βασιλιάσά μου. "Υπήκοος ταπεινός της γλυκειάς σου φωνής, του φαρφουρένιου σου κορμιού και των γαλάζιων σου ματιών, άπλώνω στα πόδια σου όλο τον θαυμασμό μου κι' όλη μου τη λατρεία..."

Χίλιες φροντίδες κι' άλλες τόσες πίκρες μου στοιχίζει ή άγάπη σου, άγαπημένη μου... Μά όταν βρεθώ, για λίγο, πλάι στη γλυκειά σου ύπαρξί, τότε μου χαρίζεις ένα κομμάτι άπ' τα παλάτια του "Άλλάχ — δοξασμένη ή χάρι Του!..."

Πάντα έσύ βρίσκασαι στην ψυχή μου... Πάντα τα μάτια σου τα δνειρεμένα βρίσκονται μπρός στα δικά μου τα θαμπωμένα άπ' τη θωριά σου... Πάντα τα χέρια μου άργοσαλεύουν, σάν να χαϊδεύουν τα μαύρα κίματα των πλούσιων μαλλιών σου, και πάντα τα χείλη μου κινούνται ανάλαφρα, λές κι' άνατριχιάζουν στη θύμισι των χειλιών σου... Σεισμός τραντάζει τό κορμί μου στη σκέψη του δικού σου ή καρδιά μου διψάει μέ πόθο να ζευγαρώσει τους παλιούς της μέ της καρδιάς σου τους παλιούς..."

"Εσύ, πάντα έσύ, κολύβεις μέσα στις φλέβες μου, μπλεγμένη άχώριστα μέ τό φλογερό μου αίμα, πού κοχλάζει άπ' την άπόκοσμη μέσα του παρουσία σου..."

Κι' ό καρδός περνάει... Οί μήνες διαβαίνουν, ή μέρες ξεμερώνουν μέ γηγοράδα άστραπής, και μέ την ίδια γηγοράδα πάλι σβύνουν... Κατοικιάν στη σάσι και ή ώρες σάν χαλάει, κι' ή στιγμές — άλλες τόσες σταλαγμιές μιάς χειμωνιάτικης βροχής — περνούν άπ' τη ζωή μας, δίχως καν να τις νοιώσουμε άπ' την τρομαχτική βιασίνη τους..."

Βλέπεις, άστέρι μου πού λαμπερό άπ' τ' άστέρια;... Βλέπεις τί γρήγορο είνε ή ζωή μας;... Βλέπεις μέ τί ταχύτητα άστραπής γλιστρούν τα νειάτα άπ' τα κορμιά μας, δίχως να τα χωράμασται;..."

Τι περιμένεις;... Γιατί, κλεισμένη στό γυναικωνίτη σου, μαρμυρίζεις πίσω άπ' τα έφημα καράσια, και μέ κρατάς μακριά σου;... Γιατί να ύποκέρω έτσι;... Γιατί να σβίνης έτσι;..."

Πετάξτε στην άγκαλιά μου, Λεϊλά—πουλίνα... "Ελα να πνίξης στα φίλα μου της μοναξιάς σου τους καίμους, Λεϊλά—τριγόνι δίχως ταίρι... Φώτισε τήν ψυχή μου μέ την ποθητή σου παρουσία, Λεϊλά—άγγελινέ... Και όρόσεις τα στεγνά άπ' την έλλειψή σου χείλη μου, Λεϊλά—κρύο νεράκι!..."

Πάντα μου λές πώς στενάζεις μακριά μου... Πάντα παραπονίσασαι για τον χωρισμό μας, και πάντα βλέπω στό χιονάτο μάγουλό σου μέ πικρή και λαμπερή σταγόνα, πούνια για όλους δάκρυ, μά για μένα είνε χαμός δέκα χρόνων άπ' τη ζωή μου... Πιώς φταίει, Λεϊλά μου;..."

"Ελα κοντά μου γρήγορα... "Η κλινοβούλα μου δέν είνε παλάτι του πατέρα σου... Σκλάβες δέν θά σε τριγυρίζουν, μεταξωτά και πέπλα άέρινα δέν θά χαϊδεύουν τό κορμί σου και δέν θά γέρνης τό θεϊκό σου κεφαλάκι σε μαξιλάρια όλο πούπουλο γεμάτα... Τίποτα τέτοιο, Λεϊλά μου..."

Μά θάχης παλάτι την καρδιά μου... Θάχης για σκλάβο σου έμένα... Τό κορμί μου θά προφυλάει τό κορμί σου και θάχης τό μπράτσο μου για μαξιλάρι..."

"Ελα σε μένα, Λεϊλά... "Όσο θά ζής έσύ, θά ζώ κι' εγώ, άγαπημένη μου... "Η ταπεινή μου θέσι δέν μ' άφίνει να σηκώσω τα μάτια μου ψηλά, ζητώντας σε άπ' τον πατέρα σου... Μόνον άν τό θέλησεις κι' άν σε κλέψω, μπορεί να γενούμε ταίρι... Μά κι' άλλος άν σε πάρει, και σ' άλλον άκόμη να σε δώσουν οί δικοί σου, σ' άλλον πού νάχη όμοιοχρόμο μέ τό σπιτικό σου μπαϊράκι, άρχοντα κι' αυτόν σάν τον άρχοντα πατέρα σου, πάλι δέν θά πεθάνω..."

Γιά χαίτηρι σου, Λεϊλά μου λατρευτή, θά κρατήσω την ψυχή μου, δαγκώνοντας την μέ τό δόντι μου, την ώρα πού, φαρμακευμένη άπ' τον χαμό σου, θά σπάξη τις άλωσίδες της και θά ξεφεύγη άπ' τό κορμί μου, ορίζοντας μαυρή πέτρα πίσω της..."

Ναι... Θά πασχίσω να ζήσω, Λεϊλά μου... Και μακριά μου να είσαι, ή οδράνεις άχτίδες σου, γλυκό μου άστέρι, θά έξακολουθούν να φωτίζουν την άρχαρή ζωή μου, θά δδηγούν τά βήματά μου και θ' άναγκάζουν τις ματιές μου να στρέφουν μέ λαχτάρα πάντα στό σημείο εκείνο τό πανύψηλο, άπ' όπου άνεβασιμένη θά λάμπης και θά σαγηνεύης..."

Ναι... "Όσο ζεις, θά ζώ, μονάκριβη κι' άτίμητη ζωή μου... Δέν έχω δική ζωές εγώ... Μιά μονάχα έχω, όπως κι' ό κόσμος όλος... Μά ή δική μου ή ζωή, δέν είνε ή ζωή μου..."

Είνε ή ζωή σου!... Ζώ γιατί ζεις... Σάν τρεμοσβύνεις τρεμοσβύνω, κι' όταν πεθάνεις θά πεθάνω... Σου τό ύπόσχομαι ειλικρινά αυτό, κι' ίσως να μέ πιστέψης... Μά και να μη μέ πιστέψης, λίγο μ' ένδιαφέρει, γιατί άπ' όσο ποτώ τώρα, δέν θά πονέσω περισσότερο μαθαίνοντας την άμφιβολία σου αυτή..."

Θά σου πώ αυτό μονάχα: "Ότι θά μέ πιστέψης θέλοντας και μή, την ώρα πού θά ξεψυχάς... Τότε, μόλις πετάξει άπ' τό ιδανικό κορμί σου ή κάτασπρη ψυχή σου, θά νοιώση πλάι της να φτερουγίζει στον γαλάζιο κι' άστεροφότο ούρανό μιά άλλη γνώριμη ψυχή..."

Θά είνε ή ψυχή μου... "Ός τότε θάχω τη μνήμη μου για μόνο άποκοιούμι... Μέ τη βοήθεια της θά ξαναφέρνω στο μυαλό μου όλες εκείνες τις εύτυχιμένες στιγμές πού περάσαμε μαζί... Τις έχω όλες φυλαγμένες, σάν θησαυρό άτίμητο, στα τρισβάθα της καρδιάς μου, να συντροφεύουν τους παλιούς της και να τους κάνουν παλιούς λαχτάρας για σένα, άτίμητε θησαυρό μου, Λεϊλά μου ζηλευτή..."

Θάβηθι μιά μέρα όμως — ίσως νωρίς, ίσως άργά — πού θά νοιώσης παντοδύναμο κι' άλλο τον δεσμό μας... Θάβηθι μιά μέρα πού θά νοιώσης πώς ό δεσμός μας αυτός είνε καιωμένος άπ' την παλιά μας εύτυχία..."

Θά νοιώσης μιά μέρα άσφαλώς, πώς ό δεσμός μας αυτός, ό καιωμένος άπ' την παλιά και περασμένη εύτυχία μας, ζημιώθηκε μέ τα δάκρυά μας, θέριψε άπ' τους καιμούς μας κι' όφρόφρη άπ' τα άναφυλλητά μας..."

Κι' άν κάποτε οί στεναγμοί σου τον δινάμωναν κάθε μέρα, οί δικοί μου οί στεναγμοί θά τον κάνουν ακατάλυτον και τρομερό, ίσως τότε πού θά τον νοιώσης..."

Μας έδωσε ό "Άλλάχ μαζί... Τα χέρια Του δέσαν τις ψυχές μας σ' ένα ζευγάρι άχώριστο. Αύτα έσφιξαν τον κόμπο του δεσμού μας, και τρέμει μπρός στο σφιξιμό του τό δρεπάνι του θανάτου..."

"Αν σου κρατάει ή καρδιά, ζήσε μ' άλλον εύτυχιμένη, Λεϊλά μου—γλυκό μου και πανώρητο φεγγάκι... "Ίσως νάναη της μοίρας μας, να ζήσης μακριά μου... "Ίσως ό προορισμός σου νάναη να εύτυχησθι άλλος πλάι σου κάτω σ' αυτόν τον ψεύτη κόσμο... "Ας γίνει λοιπόν τό πανίσχυρο θέλημα του..."

"Έμένα ό προορισμός μου θάναη να ζώ όσο ζεις... Ν' άγρνιτώ κρυφά για σένα... Να κοιμηθώ μέ την άνάμνησί σου την άξέχαστη και μ' αυτήν πάλι να ξυπνάω... Να ξαναβλέπω τους γνώριμους της περασμένης μας άγάπης τόπους, να ξαναπερνάω—μόνος μου, άλλοιμονο! — τα παλιά μας μονοπάτια και να πασχίσω να παρηγορώ τον καιμό τους, πού θά μέ βλέπουν μόνον, ένώ σ' έβλεπαν τόσες φορές στό πλευρό μου..."

Καλή άντάμωσι, Λεϊλά μου... Μόλις σβύσεις, θά σβύσω, και τότε θά ξανααμίζουμε για πάντα στους γαλάζιους ούρανούς..."

(Ο ίδιος στην ίδια).

Λουλουδι των λειμώνων,
 "Ένα ύπεροχο όνειρο τάραξε άποψε τό τρικυμισμένο μου μυαλό και άναστατώσε τις φρουτονιασμένη καρδιά μου, τη γεμάτη έρωτα, έρωτα αίσονη για σένα..."

Νειρεντήκα, λατρευτή μου Λεϊλά, πώς ταξιδεύει μαζί σου στα γαλάζια πλάτη του ούρανού, πάνω σ' ένα έξωτικό, φτεροπόδαρο και γοργοπόδατο άλογο, πάνω σ' ένα άτι μαρικό... Σέ κρατούσα στην άγκαλιά μου και μεθούσα από εύτυχία. Κάτω από τα πόδια μας άπλωνόταν ή γή των πόνων και της δυστυχίας..."

Κι' έμεις ταξιδεύουμε άνάερα για τους ούρανούς, πίσω άπ' τους γαλάζιους τρούλους τους, για τό άπειρο... Έξερεις τί σημαίνει τ' όνειρό μου αυτό, γλυκειά μου άγάπη; Σημαίνει πώς πολύ γρήγορα θά μās φωνάξη ό "Άλλάχ κοντά του, πολύ γρήγορα θά χωράει την άγάπη μας στη θεική "Έδέμ, την άγάπη πού μās άρνούνται εδώ στη γή..."

Κουράγιο, Λεϊλά μου, μαργαριτάρι της πιδ τρελλής άγάπης... Τ' ένερό μας δέν θ' άρρήση να γίνη πραγματικότητα. "Η εύτυχία έρχεται..."

